

om Sommeren gjorde Rejsen paa en billig Dæksplads. Han mindedes Morgenen, naar Skibet sejlede forbi Gaardbo Strand, og de stod ved Rælingen og viftede med Lommetørklæderne ind til Byen med den gamle Skole, hvorfra Faderen hilste dem ved at kippe Flaget. Denne lyse Nat paa Havet, og Synet af de grønne Enge, havde paany faaet ham til i Tankerne at sende et Raab efter den Bror, der var bleven tilbage i Skyggernes Rige.

Nu dukkede Randers op forude under en Ringmur af høje Banker. Skibet havde sagtnet Farten i det indsnævrede Sejlløb, der mange Steder kun var en smal Rende mellem Siv og Rør. Der maatte manøvreres med den yderste Forsigtighed. Skibets Bov skød Vandet foran sig i en blank Bølge, der væltede ind over Bredderne og strømmede tilbage under Agterstaven som skummende Vandfald.

Jørgen løb fra den ene Side af Skibet til den anden for at være med i alt. Den ellers saa aarvaagne Hedvig sad derimod i drømmende Stilling med Haanden under Kinden og stirrede ind mod Randers. Det var jo Niels Ebbesøns By. Derinde var det vidunderlige sket, som Faderen havde fortalt om. Hun oplevede det altsammen, saae Heltens blodige Sværd blinke i det røde Skær fra brændende Kærter, hørte Tyrannens Raab om Hjælp i Natten . . .